

бой? . . . Ако се готвимъ за бой, когато опасно-
стъта е прѣдъ насъ, никога не можемъ се изба-
ви, казалъ глигантъ и почналъ отъ ново да си
точи зѣбитѣ.

А кума лѣса си посвила опашката и отишла
да търси сиви зайчета да нахрани гладния си
стомахъ.

Приказкиѣ на дѣда Вѣля.

а едно ниско дървено стол-
че, до запалената соба, сто-
еше побѣлѣлия старецъ
дѣдо Вѣлю. До него игра-
еха двѣтъ му внучета. Тѣ
бѣха взели голѣмиятъ ро-
шавъ калпакъ на дѣда си
и се плашиха едно друго.
Дѣдо имъ ги гледаше и се
смѣеше.

— Слушайте, дѣца, каква приказка ще ви
разкажа!

Дѣдо Вѣлю запали луличката си, дръпна отъ
нея единъ пѣтъ, изпусна нѣколко кѣлба димъ
и почна:

„Царувалъ единъ царъ хубаво и щастливо.
Той си ималъ и сладкари, и готвачи, и месари и
рибари. Извикалъ единъ день рибаря си и му